

Літопис Сірого Ордену. Аркан вовків. Книга 1

КУПИТИ

Рік 1845. Держава Хмельницького вистояла. Майже двісті років тут правлять виборні гетьмани та двопалатний парламент, Червона та Чорна ради, співіснують католицька та православна церкви, мова перейшла на латинку, у небі плывуть цепеліни, а серед людей живуть відьми. На захисті Українського Гетьманату стоять військо Січове, Таємна Варта і химерні лицарі Сірого Ордону, що володіють потойбічними силами...

Пролог

Нічний ліс завмер, повитий тенетами потойбічної німоти.

Хашчею сунули двоє чоловіків. Тихі кроки і зрідка промовлені слова, підхоплені луною, розтинали загусле повітря, летіли над чагарниками, бриніли між стовбурами, тріпотіли на листі, аж поки не згасали ген за кронами — і поверталася моторозна тиша.

— Ти йтимеш дорогою болю та крові. Чи бажаєш іти далі? — пролунало перше питання.

Він може відмовитися.

— Так.

— То йди.

Северин рушив уперед, ступаючи виважено й обережно, щоб не перечепитися об лапате гілля чи підступний корінь. Крокував, допоки Захар, який ішов слідом, не зупинив другим питанням:

— Ти житимеш чужинцем серед людей. Чи бажаєш іти далі?

Вороття не буде.

— Так.

— То йди.

Відповідь мусила прозвучати твердо, гордовито і впевнено, але юначий голос здригнувся. Нічний холод пік шкіру, глидав м'язи, в'їдався аж до кісток, а Северин мав на собі самі тільки штани, підперезані чересом із чорної шкіри. Черес був із трьома пряжками: дві оздоблені простими залізними застібками, а третя, найвища, мала литу бронзову клямру з випуклим тризубом посередині.

Минув час — хвилини, години, роки сліпого походу через принишклий ліс, — допоки не пролунало третє питання:

— Ти проклятим залишишся навіки. Чи бажаєш іти далі?

Усе можна завершити просто зараз. Але як він подивиться батькові у вічі?

— Так.

— То йди.

Він погодився тричі: скоро почнеться ритуал.

Від пов'язки на очах решта відчуттів загострилася.

Джура чув найслабший хрускіт хмизу під ногами, відчував найменшу крижану травинку між пальцями, розрізняв найтонший аромат із букета свіжого лісового зілля.

Невдовзі запахло димом, почулося тихе потріскування вогню — вони прийшли. Северин завмер біля ватри, вмиваючись хвилями живого тепла.

Найважливіша ніч у його житті. Ніч, якої він чекав із дитинства. Ніч, яка змінить його назавжди.

Захар обережно прибрав пов'язку з очей. Коли зір при-стосувався, Северин розгледів навколо багаття інших: ліворуч Соломія тримала велику срібну чашу, а праворуч невідомий православний священник міряв її похмурим поглядом. Відьма на зирки не зважала, стояла гордовито й урочисто, вбрана у згарди та чорну сукню, а місячне сяйво гралося темним водоспадом її волосся. Соломія підморгнула Северину і ледь помітно всміхнулася.

Вигляд Захара в повному лицарському строї був незвичний: чорний жупан, кунтуш, характерницький черес із трьома клямрами — бронзовою, срібною і золотою. Він зайняв місце навпроти Северина й проголосив:

— Тричі ти дав згоду і прийшов до останнього роздоріжжя. Якщо плакаєш бодай найменший сумнів — іди геть! Або... Стань на вовчу стежку — і гідно приймай обрану тобою долю!

Голос учителя, зазвичай тихий і м'який, лунав холодно й безпристрасно. Темні очі дивилися відчужено. Відблиски вогню переливалися на золотому обрисі Мамає, вигаптуваному на чорному кунтуші біля серця.

Останній шанс зупинитися.

Але він не розчарує батька. Не зрадить пам'яті мами. І продовжить їхню справу.

Северин не ворухнувся, сподіваючись, що жоден нерв на обличчі не видав його хвилювання.

— Ти лишаєшся, — сказав учитель. — Хай буде так.

Джура голосно видихнув крізь зуби: він тільки-но спалив останній міст.

Захар кивнув священнику. Той був невисокий, нижчий за Северина, з рідким волоссям і такою ж рідкою борідкою. Помітно нервував.

— Ти хрещений, сину мій? — спитав, наблизившись.

— Так.

— У православному храмі чи у папістів?

— У православному.

Піл схвально кивнув і придивився до грудей Северина.

— Проте не носиш хрестика... Гм. Бажаєш сповідатися?

— Ні.

Северин мало не розсміявся. Сама навіть думка про каяття серед нічного лісу в товаристві відьми і характерника видавалася блюзнірством.

— Ти вирішив пожертвувати своєю безсмертною душею заради захисту інших, — урочистий початок промови зіпсував дим, який раптом повалив священнику просто в обличчя. — Це... кхе-кхе, воістину самопожертва, гідна доброго християнина. Але я не можу відпустити гріхи, кхе-кхе, без сповіді, а якщо їх не звільнити, вони лишаться тягарем на твоєму серці. Чи ти певен, сину мій?

— Певен.

Священник зітхнув, протер сльозаві від диму очі, перехрестив юнака тричі, простягнув розп'яття. Северин торкнувся губами холодного образу закатованого чоловіка. Піл не витримав, ступив кілька кроків убік, проте дим негайно посунув за ним, що було дивно з огляду на повне безвітря.

— Благословенний будь, кхе-кхе, рабе божий Северине. Нехай що трапиться з тобою далі... Лишишся ти рідним дітям в очах Його. Амінь.

Із цим напуттям святий отець ще тричі перехрестив юнака і, не оглядаючись, поспішив геть із галявини, бурмочучи молитву. Дим одразу вирівнявся і потік, як і слід, угору.

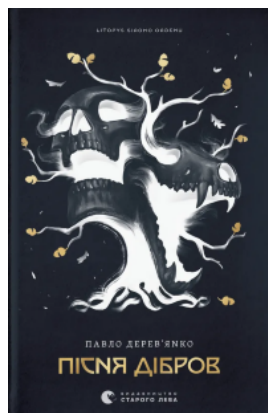
Зачулося кінське іржання і стукіт копит — священник поїхав.

— Чинити так було зовсім не обов'язково, Соломіє, — буркнув Захар, підкинувши хмизу до багаття. — Продовжуємо.

Рекомендована література

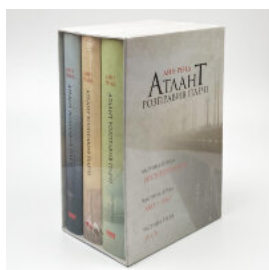
Літопис Сірого Ордену.
Тенета війни. Книга 2

Літопис Сірого Ордену.
Пісня дібров. Книга 3

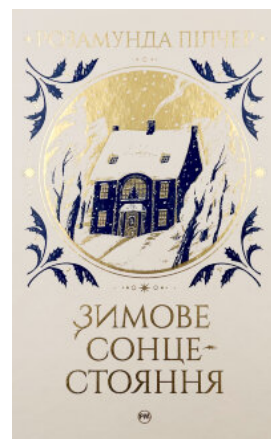

Королівство шахраїв

Атлант розправив плечі
(комплект з трьох книг
у футлярі)

Цирцея

Зимове сонцестояння

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ